

den anden Side, naar Sammenlægning af Tjenestetid kun skulde kunne tilstedes for Embeder, der havde accurat den samme Begyndelsesage, vilde blive indskrænket i den Grad, at jeg ikke kunde bruge Forslaget i Administrationens Tjeneste. — Den Motivering, som det ærede Medlem for Bornholm (Rosod) mødte med, skal jeg lade aldeles ligge; det kan ikke være min Opgave at tage til Gjemmele derimod; jeg vil kun sige, at ligesom det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Wille) har henviist til et Compromis, som blev truffet forrige Gang, saaledes er jeg selvfølgelig ikke gaaet ind paa dette Compromis uden iforveien at have truffet de fornødne Skridt paa de Steder, hvor det var nødvendigt, og jeg anseer mig derfor ikke berettiget til at gaa udenfor dette. Man vilde desuden ved at vedtage det ærede Medlems Forslag komme til den Befynderlighed, at, medens Hans Majestæt kan betro sine Hofcharger til en hvilken som helst Militair, han vil, vil han f. Ex. ikke kunne gjøre en Cancellist i Udenrigsministeriet til Kammerjunker. Der er efter min Formening en ganske overordentlig Forskjel paa at gjøre det Skridt, som er foreslaaet i § 6, og at foreskrive Hans Majestæt Kongen Regler med Hensyn til, hvem han kan betro sine Hofcharger. — Der er fremkommet forskellige Ytringer, der foranledige mig til en bestemt Udtalelse, end jeg ellers kunde ansee for at være usskelig og nyttig, med Hensyn til det af mig stillede Forslag under Nr. 3 til § 8. Jeg holder ikke af at bruge skarpe Udtryk, forinden det gjøres nødvendigt; men, for at der ikke skal være mindste Tvivl om, hvad der er min Mening med Hensyn til dette Forslag, vil jeg sige, at, dersom det ikke vedtages, kommer Loven ikke ud med mit Navn

Bønløkke: Det er ganske vist, at en Udtalelse som den, den høitærede Finantsminister nu kom med, slaar ned og slaar haardt ned i Folkethinget, men desuagtet forekommer det mig, at det maa være Folkethingets Opgave ligeoverfor Finantsministeren at holde fast ved sine Principer. Naar man seer hen til dette Ændringsforslag under Nr.

3 til § 8, da vil det vise sig, at alle Embedsmænd, selv med 2,000 Rd. i Løn, ville faae et Tillæg af indtil 216 Rd. Havde Forslaget været stillet saaledes, at kun de Embedsmænd, der havde en Løn af indtil 1,200 Rd., fik dette Tillæg, da kunde jeg forstaae, at vi maaskee burde tiltræde det; men, eftersom det er stillet saaledes, at enhver Embedsmand, være sig med større eller mindre Løn, faaer dette Tillæg, kan jeg ikke tiltræde det.

Finantsministeren: Det er netop det, der forekommer mig at være Feilen ved det Forslag, der blev vedtaget ved anden Behandling, at man derved forlader de Principer, man hidtil gennem Alt, hvad der hedder Lønningslove, har fastholdt fra Thingets Side. Der er her ikke Spørgsmaal om Andet end at conservere for de Embedsmænd, der have Tillæget, at de fremdeles kunne nyde det, indtil de komme op paa en høiere Gage. (Bønløkke: Rigsdagen er Herre!) Den er Herre for en Deel, men Regjeringen er ogsaa Herre for en Deel.

Winther: Det viser sig nu her, hvor uheldigt det er, at man ikke har ladet det blive staaende ved det Gamle med Hensyn til Sædtillæget; jeg mener navnlig for de nuværende Embedsmænd. I dyre Aar har det altid været indrømmet fra Rigsdagens Side, at man vilde unde Embedsmændene et saadant Tillæg; men nu vil man gjøre en Erobring for enhver Embedsmand og til enhver Tid. Det er det, som jeg mener, man maa sætte sig imod, og det er efter min Overbeviisning Ministeriet, der er Skyld i en uheldigere Stilling for Embedsmændene, dersom dette Forslag forkastes, som jeg haaber. Skulle vi her være tilstede som de, der skulle stræbe efter at bringe vore Statsudgifter ned til Noget, der passer til vor Stilling, saa kunne vi ikke tage den Slags Hensyn, som den ærede Minister syntes at ville have, at vi skulde tage, idet han udtalte sig med saa stort Eftertryk paa et saa tidligt Stadium af denne Sags Behandling. Jeg har den Overbeviisning, at den ærede Minister i ethvert Fald vil prøve, hvorledes det andet Thing stiller sig dertil, og skulde da